

1. Schoolveteraan inleiding

Hallo Schoolveteraan,

Die had je niet verwacht hè?

Begrijp ik helemaal. Vooral omdat je verwacht een boek te gaan lezen met onze persoonlijke gezinservaring met het (niet) Passend Onderwijs. Ik heb goed nieuws voor je, ik zal die verwachting zeker voor je waarmaken. Maar... eerst even dit.

Eigenlijk zijn we in Nederland allemaal Schoolveteraan. Iedereen heeft zijn schooltijd overleefd. Velen hebben negatieve ervaringen met school, zoals gepest worden, niet worden uitgenodigd op feestjes, niet lekker 'liggen' bij een leerkracht of buiten de groep vallen. Maar ook zijn er vele kinderen die met een glimlach terugblikken op een mooie schooltijd of terugdenken aan een mooie schooljeugd. De stoerste jongen, het mooiste meisje, de slimste van de klas of misschien wel de sportiefste. Herinneringen die een positieve lading hebben. En dat is precies waar het boek Schoolveteraan over gaat. Positiviteit.

Positief bekeken

Binnen ons gezin zijn wij allen zeer positief ingesteld en bekijken wij van alle persoonlijke ervaringen die wij hebben opgedaan in ons leven graag de zonnige kant. Kijken naar hoe het wel kan. En net dat, dat is een denkwijze die in het Onderwijsveld veelal beperkt is tot wat er allemaal niet kan. Het zou een enorme winst betekenen als er wordt gekeken naar wat er wel kan om een maatwerkoplossing te realiseren. Het mooie is, als je met elkaar naar Passend Onderwijs zoekt, dan zoek je naar een maatwerkoplossing die juist niet gebonden hoeft te zijn aan starre oplossingen. Je kunt dan juist kijken naar wat wel voor een kind werkt. En op zoek naar die oplossingen kun je van elkaar leren. Schoolveteraan laat het aan jouw persoonlijke beeldvorming over hoe jij na Schoolveteraan tegen het Passend Onderwijs aankijkt... en is dat nu juist niet het mooie van een boek lezen? Dat je daarbij voor jezelf een eigen wereld en of mening kunt creëren en eruit kunt halen wat jou past?

Veel leesplezier en eigen risico

Ik, maar ook mijn gezin, wens je veel leesplezier. Trots op dit boek, maar vooral ook trots op onze zoon, zijn doorzettingsvermogen, het duidelijk aangeven van een grens en zijn (wils)kracht: onze Schoolveteraan.

Schoolveteraan wil een positieve en structurele bijdrage leveren aan de verandering én flexibiliteit van het Nederlandse onderwijs, met het Passend Onderwijs in het bijzonder. Waarbij wij van mening zijn dat met onze inzichten een win-win situatie wordt gerealiseerd voor kinderen en hun ouders. Maar die ook een positieve bijdrage kan leveren aan het werkplezier in het Onderwijsveld. Kortom, win-win.

Een boek dat een geheel eigen stijl en zienswijze heeft. Vanaf nu is verder lezen in Schoolveteraan en tot je nemen van de informatie geheel voor en op eigen risico...

2. Leuke en onbezorgde kleutertijd

Het mooie van een onbezorgde kleutertijd is het eerste en gelijk zo'n beetje het laatste in je leven dat je doet vanuit een stuk onbevangenheid. Dat maakt de onschuld van kinderen en hun verwondering over voor volwassenen de gewoonste zaken van de wereld ook zo prachtig.

En stiekem is het ook één van het kwetsbaarste wat we als mens hebben; de onschuld van onze kinderen. Ik koester dat.

Ik vind het prachtig en een genot. In de kleutertijd van mijn zoon, nam ik als hardwerkende moeder graag voor school vrij om te helpen bij leuke activiteiten, schooluitjes waarbij met de 'kids' veilig heen en weer gereden moest worden. Maar ook menig Sinterklaasfeest, helpen met pepernoten bakken én knutselen, stond bovenaan mijn lijstje. Ik ben dus een moeder die zich richtte op het doen van de leuke schooldingen met mijn kind en zijn klas. Ik kon daar enorm van genieten. De glimlach van mijn kind maakt mij persoonlijk gelukkig.

Iedere ouder zijn eigen verantwoordelijkheid

Als 'leuke dingen moeder' des te meer respect voor de moeders die zich als luizenmoeder inzetten. Dat is gewoonweg niet mijn ding. Daarnaast vind ik als ouder het de verantwoordelijkheid van alle ouders zelf om hiervoor zorg te dragen. Hoe deze ouderlijke taak ooit terecht is gekomen op het bord van een andere ouder past mij niet. Kortom, ik beperk mij daarin tot mijn eigen ouderlijke taken. Dit tenzij het gaat om leuke dingen doen of ik er zelf voor kies om zo'n taak te doen. Bij mij staat het beleven van plezier daaraan voorop.

Het raakte mij dan ook diep toen mijn schoonzus, net midden in een chemokuur voor borstkanker, doodleuk het verwijt van de schooljuf van mijn nichtje – toen 5 jaar - kreeg dat het altijd dezelfde ouders zijn die de luizenpluistaak op zich nemen. Dat mag de schooljuf vinden, maar het is een nogal ongepaste opmerking om dit te adresseren aan een ouder die kampt met kanker en aan het overleven is. Het is bijzonder kwetsend. Ik vind het ook getuigen van gebrek aan empathie. Behalve dat iedereen voor zichzelf bepaalt of jij als ouder of verzorger wel of geen tijd vrij wil maken voor een door school - liefst aan jou opgelegde taak - is het wat mij betreft ook niet meer van deze tijd. Moeders werken nu eenmaal vaker dan dat ze thuis zijn, dus school zal daarin ook moeten meebewegen.

Het Onderwijsveld lijkt daarin echter stil te zijn blijven staan. Het is een duidelijk feit dat dat is veranderd. Dus bij wie een door school bedachte taak hoe dan ook wordt neergelegd, ik voelde mij enkel verantwoordelijk voor mijn kind en niet voor die van een ander. En als er dan bijvoorbeeld iemand tijdelijk even hulp nodig heeft in de klas, zoals een andere moeder, dan ben ik het die bepaalt of ik iemand die hulp wil geven. Ik ben de beroerdste niet, maar ik bepaal zelf wel of ik bereid ben om mijn kostbare tijd daarvoor vrij te maken. Ik ga over mijn tijd en niet school. Het beschikken over tijd van ouders is wel iets dat school aan ons graag wil opleggen of wil laten geloven dat het hun bezit is. Scholen laten ons geloven dat bijvoorbeeld de taak van luizenpluizen bij andere ouders op hun bord hoort, maar daar kan ik mij niet in vinden. Wel in het feit dat het wellicht een aandachtspunt is, maar dat zijn het maandelijks betalen van mijn huishoudelijke rekeningen ook. En die rekeningen die kun je ook niet op het bord van school of van een andere ouder neerleggen niet waar?

Gelukkig terugkijken op een positieve kleutertijd

Kortom, ik ben van 'het soort' neem zelf je verantwoordelijkheid, houd zelf je broek op, geef hulp als jij dit wil en niet omdat het moet of omdat dit door school als jouw plicht wordt gezien. Zo leren ouders die die verantwoordelijkheid niet nemen het zeker niet en daarom wordt het door school maar op een andere ouder zijn bord neergelegd.

Leuke en onbezorgde kleuterschooltijd

“Een leuke en onbezorgde kleuterschooltijd valt of staat met wederzijds respect en waardering voor elkaars inspanningen, het is niet vanzelfsprekend. We doen het met elkaar voor de kinderen.”

Ik ben vooral een liefdevolle moeder die zich heeft hard gemaakt voor een zoveel mogelijk onbezorgde schooltijd van een hele kleuterklas, waarbij deze kinderen enorm boften dat zij in de klas van mijn kind zaten. Ik heb letterlijk kosten noch moeite gespaard om leuke extra's te regelen – samen met een goed bevriende moeder - en vakantiedagen opgenomen om er een leuke kleutertijd van te maken – waarbij extra kosten veelal ook uit mijn eigen (huishoud) budget werden betaald. Ik kijk als moeder terug op bijzondere leuke en positieve schoolkleutertijd van mijn kind. Waarbij ons kind helaas toen al last kreeg van aanhoudende oorontstekingen aan beide oren. Een op het oog – of moet ik zeggen op het oor - simpele situatie, die uiteindelijk wel heeft geleid tot onze onverwachte jarenlange Survival van het (niet) Passend Onderwijs.

Einde van een prachtige tijd

Zo kwam er in het laatste kleuterjaar opeens een abrupt eind aan een bijzondere mooie tijd doordat de schooljuf van mijn zoon werd getroffen door een hersentumor en halverwege dat schooljaar overleed. Mij trof het persoonlijk nog meer dan mijn kind. Er was een persoonlijke klik met haar. En zij was een geweldige leerkracht voor de kinderen. Wat hadden we met haar geboft en wat hebben we een prachtige tijd met elkaar gehad. Zoveel leuke uitjes en herinneringen gemaakt. Haar gunfactor aan de kinderen was prachtig. Dan gun je zo iemand liever een voorspoedig herstel. In plaats daarvan kwam zij een paar dagen voor haar overlijden in 'haar klas', met een opgeblazen gezicht met enorme hamsterwangen van de chemo en wist zij grapjes te maken met de kinderen over die hamsterwangen. Harde realiteit was dat zij intussen de namen van 'haar' kinderen niet meer wist. Wat een kracht straalde zij ondanks alles nog uit naar deze kids. Ik kijk daarmee terug op een bijzonder mooie tijd, die mede door haar werd mogelijk gemaakt. Sommige mensen, want dat zijn leerkrachten ook, maken nu eenmaal het verschil voor kinderen. Dankbaar voor die jaren, ik kijk er liefdevol en met veel plezier op terug. Ja ik heb er echt van genoten.

Maar het mag ook gezegd worden dat die leuke kleuterschooltijd ook valt of staat met de steun van ouders. Waarbij het wat mij betreft opvallend vaak de werkende ouders zijn die extra verantwoordelijkheid hierin nemen. Ouders. Ik vind dat hun inspanningen meer gewaardeerd mogen worden door scholen in plaats van dit als vanzelfsprekend te zien. En ook zit er zeker een zakelijke kant aan. Tenslotte doen veel ouders het vrijwillig voor hun kind en andere kinderen, terwijl scholen meer dan rijkelijk beloond worden voor die inspanningen. Iets voor scholen en leraren om bij stil te staan. Die scholen en lerarensalarissen worden namelijk ook al door diezelfde ouders betaald dus daar is respect meer dan op zijn plaats.